

EVER
GAUGE,

BE
SU

HEROINO
autorius

MELVIN BURGESS

DARANT T'AI

Alma littera

FIRBA - FIRBA

– Gerai, – tarė Džonatanas. – Rinkitės. Arba dulkinat Dženę Gibson, arba tą benamę, kuri kaulija išmaldos prie Kramnerio duoninės.

Dinas su Benu pasibjaurėję nusipurtė. Dženė garsėjo kaip mokyklos baidyklė, bet valkata dvokė. O jau dantys! Fui!

– Tu nesveikas, – pasišlykštėjęs tarė Benas. Džonatanas išklauė komplimentą su deramu orumu ir linktelėjo. Čia jis buvo karalius.

– Jos abi bent jau moterys, – pastebėjo Dinas.

– Aš rinkčiaus benamę, – akimirką pasvarstęs tarė Benas. – Būtų visai nieko, jei išpraustum. Džonatanas papurtė galvą.

– Turėtum imti ją kaip stovi.

– Fui. Tik tau ir gali ateiti į galvą tokios nesveikos mintys, – tarė Dinas. Bet čia ir slypėjo tas saldus siaubas. Rinktis reikėjo *tau*.

Benas pasimuistė ir pamėgino viską įsivaizduoti. Nieko. Tuštuma ir šleikštulys.

– Galėčiau ją dulkinti iš užpakalio?

– Ne, iš priekio. Prie uždegtos šviesos. Laižiakas ir visa kita. Plius oralinis.

– *Džonatanai!* – sušnypštė Dinas.

– Anksčiau nieko nesakei apie oralinį, – papriekaištavo Benas.

– Oralinis, kol ji baigs.

Benas krūptelėjo pamėginęs įsivaizduoti būsimą sceną.

– Tu šlykštus. Jei galėčiau išprausti, rinkčiau valkatą, bet jei reiktų dulkinti suskretusią, tada geriau Dženę. *Kita vertus...* jei paliktum Dženę gatvėj keliems mėnesiams, tada rinkčiausi valkatą. O tu?

– Aš imčiau Dženę, – skubiai tarė Džonatanas.

– Tik todėl, kad nė viena kita tau neduotų.

– Iš snukio baisi, bet lažinuos, kad figūra visai nieko. Kai įsivažiuoji, veidas ne taip ir svarbu. O valkatos iškirniję dantys, dvokia iš burnos, tarp dantų pūva kebabo liekanos. Galimas daiktas, dar pūslelinė ir spuogai...

– Fui!

– Gerai, Benai, – tarė Dinas. – Dženę ar... poniją Vuds?

Visi nusikvatojo. Gudriai sugalvota. Poniai Vuds buvo per šešiasdešimt ir ji nekenė visų, kuriems buvo mažiau kaip dvidešimt, be to, jai iš burnos trenkė raugintais kopūstais. Nors prieš kokį šimtą metų ji turėjo būti visai nieko.

Benas dvejojo.

– Jos abi būtų švarios?

– Daugmaž.

– Ponią Vuds, – narsiai tarė Benas.

– Ponią Vuds? – Dinas vaidino apstulbusį. – Sutinku, Dženė baisi, bet ponija Vuds *sena*.

– Geriau sena negu baisi, – pasiteisino Benas. Kiti du smalsiai sužiuro į jį. Benas toks – visada žino, ko nori.

– Tu tikrai keistas, ar ne? – paklausė Džonatanas. – Už seną blogiau nebūna. O kaip charakteris? Dženė visai nieko žmogus, o ponias Vuds tikra pabaisa.

– Taip, bet gal gavus sekso atsileistų? Ji taptų...

– Draugiška? – pasiūlė Džonas.

– Taip.

– Vadinasi, sena geriau negu baisi ir charakteris nesiškai? – pasitikslino Džonatanas.

– Ei, mes kalbam apie pasidulkinimą, o ne apie vedības. Nieks nesakė, kad su jom reikės *šnekėtis*, – tarė Benas.

Berniukai nusijuokė.

– Aš dulkinčiau Dženę, – pasakė Dinas.

– Aš irgi, – pritarė Džonas.

Benas gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo.

– Aš bent jau dulkinčiau mokytoją, – paerzino jis draugus. – O ji patyrusi.

– Tokia baidyklė tikriausiai sutiktų su viskuo, – pritarė Džonatanas.

– Nesileiskim į smulkmenas, gerai? – nutraukė diskusiją Benas. – Mano eilė. Ponią Vuds ar poniją Tečer?

Dinas atsiduso. Jis nekentė tokių kalbų. Jo manymu, tai buvo viena iš temų, kuriomis jis nusišnekėdavo.

– Gerai, – atsakė. – Ponią Tečer. Ji baisesnė ir senesnė...

– Ir panaši į giltybę, – pridūrė Džonas.

– ...tačiau su ponias Vuds tu kasdien susidurtum mokykloj, o ponios Tečer daugiau nebematytum. Aišku, poniją Tečer.

– Nekrofilas.

Dinas kvailai vyptelėjo.

– Aš rinkčiau poniją Vuds. Tečer viena koja grabe, – nusprendė Džonas.

– Jau žinau, – patenkintas tarė Dinas. – Karalienę... ar Deborą Sanderson?

– Ir vėl Debora! – užprotestavo Džonatanas. Karalienė baisi kaip mirtis ir niekas, būdamas sveiko proto, su ja nemiegotų, net jei jam būtų aštuoniasdešimt ir jis būtų Edinburgo hercogas, tuo tarpu vienintelis Deboros trūkumas tas, kad yra apkūni. Ji su Džonu buvo geri draugai. Sklandė gandai, kad Džonatanui ji patinka, tik jis gėdijasi prisipažinti.

– Atsakyk, – pareikalavo Benas.

– Tada Deborą.

– Aha!

– Bet tik todėl, kad *bet kas* geriau už karalienę.

– Nesąmonė, – atkirto Benas. – Sakai taip todėl, kad ji tau patinka. Karalienė daug patrauklesnė. Aš visai nieko prieš kada nors permiegoti su Karaliene. O tu, Dinai?

– Aišku, karalienę.

– Melagiai! Jūs mane maustot!

– Ne. Pagalvok pats. Debora stora!

– Apkūni! – sušnypštė Džonatanas.

– Žinai, kaip sakoma. Storulės Moka Parodyti Dėkingumą, – pasakė Benas.

– Taip, – pritarė Dinas. – Ji tikriausiai vienintelė sutiktų nusileisti iki tavo lygio. Seniai žinojau, kad ji tau patinka.

– Gerai, – nusileido Džonas ir pirštu parodė į Diną. Jis turėjo paruošęs bombą ir saugojo ją pabaigai.

– Arba miegat su mergina. Bet kokia, bet kada. Ji negali atsisakyti. Kad ir kokia būtų graži, tereikia paprašyti. Ji jūsų paslaugoms. Ir daro viską, ko užsimanot. *Viską*. BET. Prie jūsų bus prisegamas mikrofonas. Kartą per metus dvidešimčiai minučių. Per radiją.

– Per radiją? Kodėl ne per telį? – paklausė Benas.

– Nes per radiją stengsies per daug nedejuoti, kad niekas tavęs neatpažintų, tik, aišku, nieko neišeis. Ištrūks visokie garsai. Oi... Oi... Ooo... Ai... Pats žinai. Mmm... O... Mmm... Ūfff... Aaa... Mmm... O jei ne, tada jokio sekso. Niekada. Nė kartą. Per visą gyvenimą.

Dinas pabandė įsivaizduoti, bet negalėjo. Kaip galima gyventi be sekso? Arba su mikrofonu?

– Aš neatsakysiu.

– Teks.

– Ne. Aš pasitraukiu. Pats paklausei, pats ir atsakyk.

– Lengva. Rinkčiausi šimtus mergų ir mikrofoną. Ap-simoka.

– Aš irgi, – sutiko Benas. – Pagalvok apie atlygį! Bet kuri. Kailė. Džekė Atkins?..

– Et... – numykė Dinas, bet jau dvejojo.

– Tu, – Džonatanas pirštu dūrė į Beną.

Bet Benas tik skėstelėjo rankom ir nusišypsojo.

– Ačiū, ne. Tu laimėjai. Vėl.

– Negali pasuoti!

– Galiu. Žinau, ką pasakysi. Tą patį, ką ir aną kartą. Mano tėtis ar mama. Tai žinok. Nė vienas.

– Ne! Taip nesąžininga. Šeimos nariai nesiskaito, – už-protestavo Dinas.

– Tokios taisyklės. Galima sakyti *bet ką*, – pasakė Džonas. – Taigi aš laimėjau. Eilinį kartą. Vėplos.

– Iš tiesų tai laimėjau aš, – pastebėjo Dinas, – nes jūs abu sustojot ties subine.

– Kodėl, gal ir tau patiktų, – atkirto Benas. – Kol nepabandei, negali sakyti.

– Dvigubas šansas susirasti ką nors šeštadienio vakarui, – nusišaipė Džonas.

– Ačiū, ne.

– Tai reiškia, kad esi neatsiskleidęs homoseksualas, jie labiausiai nekenčia tokių dalykų.

Dinas nepatenkintas susiraukė:

– O jei aš irgi?

– Vis tiek teks apsieiti be putytės, – užjausdamas pasakė Benas.

– Susirask merginą, paprastai visos turi putytes. Arba nusipirk plastikinę, – pridūrė Džonatanas.

– Nutilk, – atkirto Dinas ir Džonatanas nutilo.

– Raminkis, Dinai, – patarė Benas. – Jai neįdomu.

– Galvoju ne apie ją, – išsigynė Dinas. – Tiesiog dabar man daugiau niekas nepatinka.

– Kvailas laiko gaišimas, – tarė Džonatanas. – Dėl jo leidžiasi pusė mokyklos mergų, o jam mat įsireikė Džekės Atkins. Misija neįmanoma. Tik patys gražiausi dulkina mūsų Karalienę.

Dinas užsimetė koją ant kojos ir nusišypsojo.

– Tu tikriausiai pasidulkinsi anksčiau už mane, – tarė jis, paliko Džonataną besišypsantį nuo šios minties ir pa-traukė namo.

Išėjęs iš rūbinės Dinas stabelėjo prie veidrodžio. Jam patiko tai, ką jame matė. Džekė buvo gražiausia būtybė visoje mokykloje – išskyrus jį. Dinas buvo Jis. Tamsūs plaukai su medaus atspalvio gijomis, veido bruožai griežtoki, plati šypsena, putlios lūpos ir didelės rudos akys su auksiniais žiburiukais. Mergaitės panerdavo į jų gelmes ir pačios nepastebėjusios jose nuskęsdavo.

Tačiau Džekė buvo daugiau nei graži, ji buvo protinga. Ji jau turėjo draugą, beje, vyresnį už ją, ir Diną laikė paprasčiausiu mažvaikiu. Tačiau Dinas buvo kitos nuomonės. Kaip du oficialiai pripažinti mokyklos gražuoliai, jie

turi būtī kartu. Jis jos vertas. Ji jam patiko taip seniai, kad jis niekam nieko nebesakē, jis tik negalējo patikēti, kad ji jo nenori – niekada tuo netikējo. Klausimas kitas – kiek jis norēs laukti.

NEPAPRASTA KALIONĖ

Praėjus trims dienoms nuo to pokalbio Dinas žingsniavo per Stroberi Hilo Jaunimo klubo salę. Akies krašteliu pastebėjo jį sekancius Džoną su Benu. Dinas atsišliejo į sieną šalia kokos automato ir užmezgė gyvą pašnekesį su dviem atsigerti priėjusiom mergaitėm. Viena iš jų nupirko Dinui kokos. Jis patenkintas nusišypsojo, lyg lėtai kaistanti lempa, ir mergaitės veidas atsakymas akimirksniu užsiplieskė šypsena.

Džonas palinko prie Beno.

– Tūkstančiuose *Wonderbra* liemenėlių nerims-ta kietėjantys speneliai, o kelnaitės prisipildo lau-kimo drėgmės... – tarė jis.

– Nutilk, – suirzo Benas.

– Atleisk.

Jaunimo klubas nebuvo ta vieta, kur paprastai eidavo berniukai, bet Dinas įkalbėjo draugus, nes žinojo, kad čia bus ir Džekė. Džekė priėjo prie turėklų. Ji visą laiką buvo čia, lingavo į taktą, o dabar pasuko į kitą galą, iš kur buvo matyti visa salė. Dinas

iškart ją pažino, nors ją slėpė rūbai ir domino. Ji pradėjo suktis apie stulpą, virš galvos iškelta ranka sustingo ore. O jis dar tikėjosi vėliau su ja pasilaižyti. Be šansų. Džekė buvo teisi – Dinas mažvaikis. Jis toks mažvaikis, kad nesupranta daugybės aiškiausių neigiamų užuominų.

Dinas buvo sutrikęs. Džekė aiškiai kažko nesupranta. Jis turi teisę jos norėti. Tą teisę jam teikia jo išvaizda, netikėta šypsena, galinti numauti kelnaites nuo pačių supermodelių, ir nepaliaująs stebinti nuginkluojantis atvirumas. Ir balsas. Dino balsas buvo kaip ištvirkusio meškiuko. Stebuklingas.

Be to, jis yra Jis. Ir tai svarbiausia.

– Šįvakar arba niekada, – tarė jis sau.

– Be šansų, – atkirto Benas. – Jau sakiau, ji laiko tave mažvaikiu.

– Tu *irgi* esi mažvaikis, – tarė Džonatanas.

Dinas nusijuokė, paskui atsiduso.

– Aš bijau, – prisipažino jis ir suspaudė kokos skardinę. Koką jam nupirkusi mergaitė jau penkias minutes nejaukiai mindžikavo šalia, paskui atsiduso ir nuėjo. Dinas nulydėjo ją žvilgsniu, tačiau jo mintys buvo kitur.

– Bus geriau, jei išmesi ją iš galvos, – tarė Džonatanas. Dinas susiraukė.

– Turėtum mane palaikyti, o ne kritikuoti, – tarė jis. – Ačiū, bičiuli.

Džonas akimirksniu apmirė.

– Aš nenorėjau...

Dinas užvertė akis ir prunkštelėjo, bet greitai atsileido. Džonas su Benu pasikeitė ironiškais žvilgsniais. Dinas ėjo per gyvenimą kaip aklasis uolos atbraila, tačiau angelai sargai sergėjo kiekvieną jo žingsnį ir neleido nukristi arba suklypti. Tačiau tai tik laiko klausimas. Ir tas laikas atėjo.

Viena iš priežasčių, dėl kurių Džekė taip nemėgo Dino, buvo ta, kad ji irgi buvo Ji. Ji buvo Ji nuo vaikystės, kaip ir Dinas. Tačiau, skirtingai nuo Dino, joje nebuvo jo vaikiškumo. Ji žinojo, kad per gerai apie save galvoja, ir jai tai nepatiko, tačiau ji negalėjo nepastebėti, kad yra labiau subrendusi už daugumą klasiokų – bent jau už kai kuriuos vaikus, kurie buvo paprasčiausi vaikai. Aišku, tai netrukdė jiems jos siekti. Jie žinojo, kad ji pasirašytą – ir *pasirašo*, – tik ne su tokiais kaip jie. Jei nori susitikinėti su Džeke, turi būti gerokai vyresnis, beveik senis. Jos draugas Saimonas buvo vyresnis už ją aštuoneriais metais. Kartais jis užvažiuodavo jos po pamokų. Jis turėjo nuosavą butą, kuriame ji praleisdavo nemažai laiko, žinoma, su tėvų leidimu. Jie juo pasitikėjo. Šalia jo Dinas atrodė kaip kvailas berniūkštis. Tačiau ji neturėjo nė mažiausios dingsties pūstis.

Tą vakarą ji neatstūmė jo tik iš smalsumo. Vyko mėnesinė klubo diskoteka. Visi atsipalaidavo – keli lėti šokiai, keli glustelėjimai, keli bučiniai. Džekė susitikinėjo su Saimonu jau dvejus metus ir buvo jam ištikima, tačiau pastaruoju metu pajuto, kad jai trūksta tokių nekaltų žaidimų. Tikriausiai todėl, kai prie jos priėjo Dinas ir pakvietė šokti, užuot kaip visada užvertusi akis ir išrėžusi NE, ji truktelėjo pečiais ir leidosi apkabinama bei įsukama į šokio sūkurį. Ji leido jam įsprausti savo šlaunį tarp jos, pajuto, kaip prie jos papildvės prisispaudė kažkas karštas ir kietas, ir susijaudino. Susijaudino tiek, kad dainai baigiantis leidosi pabučiuojama. Iš smalsumo.

Tačiau bučinys užsitęsė ilgiau, nei ji ketino. Ji prigludo prie jo, kojos sulinko. Kai jis atsitraukė, ji dar nebuvo atsipeikėjus, taip ir liko apsikabinusi jo kaklą, pusiau prisimerkusi ir apsvaigusi. Ji jautėsi tarsi siurbėlė, per anksti

atplėšta nuo kažkieno odos. Dinas pažvelgė jai į akis ir aistringai sušuko: „Dieve!“, paskui prispaudė ją prie savęs ir sumurmėjo jos viršugalviui:

– Aš toks laimingas!

Džekė jau buvo begalvojami: „Kokie banalūs žodžiai“, tačiau staiga suvokė, kad tai ne šiaip žodžiai. Tai buvo *tiesa*. Jis kalbėjo nuoširdžiai. Jinai tikrai padarė jį laimingą. Ji pamėgino atsitiesti. Kojos virpėjo, dubens raumenys nevalingai trūkčiojo. Ji tris kartus giliai įkvėpė. Dinas buvo Saldainiukas, jinai galėjo jį laižyti ir laižyti. Jis atsitraukė norėdamas į ją pažvelgti, tarsi netikėdamas, kad jinai jį taip veikia. Jo veidas švytėjo – tarsi jis jai būtų padavęs švytintį savo laimės rutulį – argi jinai gali jį išmesti?

Jis perbraukė pirštais jai per skruostą, ir ji pasijuto silpna ir pažeidžiama.

– Susitikim rytoj. Galėsime pasivaikščioti, ar šiaip. Rytoj popiet, – paprašė jis. – Prašau.

– Gerai.

– Ačiū. – Dinas dar kartą spustelėjo jos užpakaliuką ir jo širdis smarkiau suplakė. Bet jis nelaukė. Kažkoks instinktas privertė ją palikti ir išeiti, kol ji neapsigalvojo. Netikėtai palikta Džekė nusvirduliavo prie savo draugių.

– Patiko? – paklausė kažkuri.

– Nieko ypatingo, – atrėžė ji šaltai, bet širdis jau leidosi į neįtikėtiną, išdavikišką kelionę – patys žinot kur. O atsidūrusi ten ji buvo pasmerkta. Ar gali būti labiau žeminanti likimo išdaiga kaip įsimylėti aistros objektą, ir dar tokį arogantišką ir žavų kaip Dinas Saldainiukas?

– Matot? – pasakė Dinas einant namo.

– Bet kodėl? – negalėjo patikėti Džonatanas. Jis buvo apstulbęs. Jis nuoširdžiai bijojo žalos, kuri bus padaryta

gležnam, bet milžiniškam Dino ego, kai Džekė neišven-
giamai jį atstums. O jis čia švyti tarsi švyturys, vis dar ra-
gaudamas jos skonį nuo savo lūpų.

– Ji leido paliesti savo papukus, – prisipažino jis.

– Tikrai? Ir kokie jie? – paklausė Džonatanas.

– Faini, – atsakė Dinas.

– Kaip jam tai pavyko? – stebėjosi Džonatanas. – Ma-
nai, ji pamiršo, kas jis toks? Manai, jai užėjo laikina haliu-
cinacija ir jinaį palaikė jį Bredu Pitu?

– Manau, ji nori jo kūno, – atsakė Benas.

– Oho. – Džonatanas galėjo tik pasvajoti, kokia laimė,
kai mergina geidžia tavo kūno, juolab tokia mergina kaip
Džekė.

– Jis visiškai tuščias, kas dar galėjo ją patraukti? – pa-
klaušė Benas.

– Nebūk kvailas, – atkirto Dinas. Jis jautėsi tarsi liūtas.
Jei būtų buvęs vienas, būtų suriaumojęs.

Grįžusi namo Džekė vis dar nesuprato, kas jai darosi,
bet buvo pakankamai susirūpinus, kad paskambintų savo
geriausiai draugei Sju.

– Tu laižeisi su Dinu? – netikėdama pakartojo Sju. – Ir
eisi su juo į pasimatymą?

– Tai ne pasimatymas, – paneigė Džekė.

– Su kažkuo laižaisi, paskui susitari susitikti ir tai ne
pasimatymas?

– Nebūk višta, tarp mūsų nieko nebus.

– Tai kodėl eini?

– O kodėl ne?

Sju ne juokais susirūpino drauge.

– Jis tau nepatinka, o gal jau pamiršai? Kokia prasmė
susitikti su vaikinų, kuris tau nepatinka?

- Šiaip sau. Kodėl ne?
- Baik kartoti „kodėl ne“! KODĖL?
- Kas tau? – paklausė Džekė ir Sju atsakė:
- Užuodžiu. Pavojų.

Džekė tik nusijuokė. Ji jautėsi šiek tiek apsvaigusi. Tik pamanykit, Sju pasibaisėjo, kad ji kartą gyvenime leido sau pakvailioti! Sju *jai* patarinėja. Šiaip ji visada pataria Sju. Sju skonis vaikinų atžvilgiu – klaidiausias pasauly. Beviltiškas. Ji negalėjo susilaikyti.

- Man smalsu, – atkirto Džekė, o Sju nusijuokė ir dar labiau suerzino Džekę.

- Paklausk, lėlyte, – pasakė Sju. – Tokie kaip Dinas – tarsi narkotikas. Visada galvoji, kad nieko nereikia, kad tik nori pažiūrėti, kas tai. O paskui užsikabini ir tavo gyvenimas pasidaro tragiškai juokingas.

- Tu pati juokinga, – atkirto Džekė. Ji iš principo nepaklausė patarimo ir nuėjo į parką spjovusi į savo draugę kaip ir į visa kita.

Jiedu vaikštinėjo. Jis norėjo paimti ją už rankos, ji nesileido, bet jo tai nesutrikdė. Tiesą sakant, jis visą laiką šypsojosi – jai, žolei, šunims, žmonėms, sau.

- Atrodai laimingas, – tarė ji.

Dinas apsižvalgė, lyg juos kas sektų, palinko prie jos ir kimiai sušnabždėjo:

- Tu graži. Manau, tau visą laiką tą sako. Laisvai galėtum fotografuotis žurnalų viršeliams. Bet aš galvoju... jaučiu... nežinau, kaip tai paaiškinti. Tai dėl tavęs. Su tavim aš toks *laimingas*!

Tai buvo gan juokinga – „Laisvai galėtum fotografuotis žurnalų viršeliams“, – ir nesąmonė, ir apgailėtina, ir labai gražu. Nuo tų žodžių ji visa suvirpėjo. Dinas ją dievino. Jis negalėjo patikėti, kad jam taip pasisekė. Kur dingo jo

atsargumas? Jis padėjo savo širdį ant sidabrinio padėklo tiesiai prieš jos akis, nors pastaruosius dešimt metų iš jos negirdėjo nieko, išskyrus: „Atsikabink!“ Tačiau jis kalbėjo nuoširdžiai. Buvo atviras kaip dangus.

Staiga jis truktelėjo ir įsitempė ją į krūmus. Ji nesi-priešino.

„*Krūmuose?*“ – vėliau pagalvos Džekė. Ji turi draugą, jis turi butą, kuriame jie susitikdavo. Kodėl? Tačiau tą aki-mirką ji apie tai nepagalvojo. Gal nė nenorėjo pagalvoti. Ir štai ji atsišliejus į medį, Dino ranka jos kelnaitėse, lyg ji būtų planavusi tai visą savaitę. Per visą gyvenimą ji nebu-vo dariusi nieko labiau svaiginančio. Prigludusi prie jo su-dejavo: „Dinai... Dinai...“ šiek tiek nustebusiu balsu, tačiau kartodama jo vardą užsidegė dar labiau. Atrodė, kad jie čia jau ištisus amžius. Galiausiai jam teko ištraukti ranką, nes riešą sutraukė mėšlungis. Jos džinsai buvo pernelyg ankšti. Jie išsvirduliavo į dienos šviesą, markstydamiesi nuo saulės, o ji buvo taip apsvaigusi ir užplūsta hormonų, kad sutiko nueiti su juo į kiną vidury savaitės.

Džekė taip ir nesuprato, ar kitas penkias dienas gyveno sapne, ar košmare. Dinas tebėra mažvaikis, tačiau dabar ji suprato, koks svaiginamai saldus tas mažvaikis. Ji vis kėlė ragelį, norėdama atšaukti pasimatymą, ir vis padėdavo dar nesurinkusi numerio. Ji galvojo, kad su juo tik pažais, bet staiga jai dingtelėjo: „Tik pažaisiu?“ Ji negalėjo išmesti jo iš galvos. Kaip ir sakė Sju...

– Gražus, karštas ir arogantiškas. Sunku atsisipirti, ar ne?

– Siaubinga. Ar aš įsimylėjau?

– Tai aistra, vaikeli. Mėgaukis.

– Kaip gali jausti aistrą žmogui, kuris tau nė nepatin-ka? – paklausė Džekė.

Sju truktelėjo pečiais.

– Simpatija ir aistra turėtų atsirasti kartu, bet, matyt, ne visada, – pasakė ji.

– Tai ką man daryti? – staiga verksmingu balsu paklausė Džekė.

– O kaip Saimonas? Turėtum mylėti jį.

– Aš ir *myliu* jį, – atsakė ji.

– Tada pamiršk Diną.

– Man nereikia tavo patarimų, – supyko Džekė.

– Tu kaip reikiant užsikabinai, – pasakė Sju.

– Nieko panašaus. Šiek tiek pasitampysim, paskui pasakysiu, kad daugiau nenoriu jo matyti.

– Tai kodėl nepasakai dabar? Kodėl nepasakei vakar, kai dar nebuvo per vėlu?

– Ir dabar ne per vėlu. Tai kvaila.

– Dažnai apie jį galvoji?

– Visą laiką, – prisipažino ji. – Apie tai, ką darėm parke. Jis toks gašlus. Šlykštu.

Sju nusijuokė.

– O man tokie patinka. Žinai ką? Atiduok jį man. Tokių turėjau ne vieną. Jis padarys mane nelaimingą, o aš jį negyvai uždulkinsiu. Kai pamatysi, kas iš jo liko, pati jo nebenorėsi.

Tai buvo tiesa, tokius kaip Dinas Sju valgė pusryčiams, nors paskui ją ir kamuodavo rimti skrandžio sutrikimai. Bet nebuvo kitos išeities.

– Nedrįsk! – sušnypštė Džekė ir jos abi iš juoko vos neprileido į kelnes, nors, tiesą sakant, nė vienai nebuvo juokinga.

Taigi ji nuėjo į kiną ir tai buvo fantastiškiausias vakaras jos gyvenime. Į filmą jie nepažvelgė nė akies kraštelio. Kai grįžusi namo nusirengė, pamatė, kad visas kūnas apli-

pęs spragėisiais, kurie tikriausiai sukrito už rūbų, kol jis ją glamonėjo. Ji jautėsi kaip nuodugniai perraustas stalčius. Dinas buvo tarsi apsvaigęs ir nė akimirką jos nepaleido. Kai jis ją bučiavo, ji jautė, kad jo širdis ne plaka, o skrajoja tikrąja to žodžio prasme. Pasibaigus filmui jie vaikščiojo gatvėmis ir kalbėjosi. Jis išpažino jai visas savo paslaptis ir ji pasijuto tarsi apipilta brangakmeniais. Ji jautėsi taip, lyg būtų vienintelis žmogus pasaulyje, kuris jam rūpi, ir kad jis atiduoda jai viską, ką turi. Jis nenorėjo jos paleisti, norėjo, kad vakaras tęstųsi ir tęstųsi, ir bijojo, kad ryte ta magija išsisklaidys ir daugiau nebegriš. Ji parėjo namo pusę pirmos ir buvo aprėkta tėvo, kad grįžo taip vėlai nepaskambinusi. Ir tik duše plaudamasi spragėsių likučius ji suprato, kad per tas penkias valandas nepasakė jam nė žodžio apie save, o jis ir nepaklausė.

– Šūdas, – sumurmėjo ji, bet iš tiesų jai buvo vis vien. Jau per vėlu kažką keisti. Jos širdis nusmuko žemyn ir susirado jaukią vietelę apačioje, žemiau gimdos, kur dabar palaimingai pulsavo ir švytėjo. Ir nei meilė, nei pinigai jos iš ten neišvilios. Norėdama sugrąžinti ją į vietą ji būtų turėjusi draskyti ją gabalėliais ir prievarta grūsti atgal. Džekę užvaldė aistra.